

mændenes Interesse, at der ikke anerkendes et større Antal Centralorganisationer end strengt nødvendigt.

Endvidere har man ment det rigtigt i § 21 at optage den i Forhandlingsreglerne af 1910 under § 9 indeholdte Regel om Enkeltmands og ikke anerkendte Foreningers Adgang til at henvende sig til vedkommende Styrelse.

I § 24 er i Overensstemmelse med § 5 i Reglerne af 1910 indføjet en Regel, der bestemmer, hvad der skal ske, hvis Forhandlingsreglerne ikke overholdes. Herved fastslaaes navnlig, at den nye Regels Gyldighed ikke paavirkes af Spørgsmaalet om Forhandlingen.

Det skal til § 24, Stk. 4, bemærkes, at det forudsættes, at der ved de Forhandlinger om tekniske Spørgsmaal, der finder Sted i Henhold til § 23, Stk. 2, ikke føres Protokol.

Endelig skal om Forhandlingsretten bemærkes, at man foreslaar udeladt den nu i § 21 indeholdte Udtalelse om, at Tjenestemændene har Ret til at danne Organisationer, idet Spørgsmaalet om Foreningsretten er afgjort i Grundloven.

I § 25 er optaget Regler om en Voldgiftsret til Afgørelse af Tvistigheder om Forstaaelse af Bestemmelser, der efter § 22 er forhandlingspligtige, og som efter § 19 ikke kan bringes for Domstolene.

Denne Voldgiftsret er foreslaaet organiseret i Princippet som den under 24. September 1926 administrativt indførte, der aldrig kom i Virksomhed, dog at der er foreslaaet givet nærmere Regler om Udnævnelse af en Formand og Næstformand. Det forudsættes, at de begge — eventuelt ved deres Suppleant — deltager i den enkelte Sags Behandling.

Det vigtigste Spørgsmaal, som iøvrigt har frembudt sig vedrørende Voldgiftsretten, er Afgrænsningen af dens Kompetence overfor de almindelige Domstole. Man har foreslaaet dette Spørgsmaal løst gennem en ændret Affattelse af § 19, saaledes at denne i Overensstemmelse med Bemærkningerne til § 19 i Forslaget fra Lønningskommissionen af 1917 alene giver Tjenestemænd Ret til for de almindelige Domstole at indbringe Spørgsmaal, der hidrører fra Lovbestemmelser om Lønning, Pension eller Ventepenge. Derimod er der ikke foreslaaet nogen Begrænsning i Pensionisters Adgang til de almindelige Domstole. Selvfølgelig er det alene de af Tjenestemandforholdet flydende Krav, hvis Indbringelse for Domstolene er begrænset, hvorimod der ingen særlig Begrænsning gælder, saafremt der for en Tjenestemand opstaar et Krav paa Staten, som ikke hidrører fra Tjenestemandforholdet, men vel er begrundet i et eller andet i Tjenesten passeret.

Efter denne Ændring af § 19 vil § 25 kunne bestemme Voldgiftsrettens Kompetence til de efter § 22 forhandlingspligtige Bestemmelser, som efter § 19 ikke kan bringes for Domstolene.

Det bemærkes udtrykkeligt, at man i Overensstemmelse med Reglerne af 24. September 1926 har foreslaaet, at Ændring af en Bestemmelse, der har været Genstand for en Voldgiftsdom, først kan ske, efter at vedkommende Ministerium har indhentet en Udtalelse fra Finansministeriet. Dels vil man herigennem sikre sig, at der ved Afgørelsen af et saadant Spørgsmaal tages fornødent Hensyn til Ensartetheden, dels tillægges der især fra Tjenestemandrepræsentanternes Side dette Forhold den Betydning, at Finansministeriet i de Tilfælde, hvor dette Ministerium ikke selv er Part i Sagen, gennem sin Udtalelse kan virke hemmende paa en eventuel Tilbøjelighed fra paagældende Styrelses Side til at ændre en Bestemmelse, hvis tidligere Fortolkning er underkendt af Voldgiftsretten. I Tilfælde af større Betydning vil Sagens Forelæggelse for Finansministeriet maaske ogsaa kunne medføre, at Sagen ikke afgøres, før den har været behandlet i Ministermøde.